

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 111.151 van 9 oktober 2002
in de zaak A. 93.125/VII-21.895**

In zake : 1.XXX,
 2.XXX,
 verblijvende te 2930 BRASSCHAAT,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Georgische nationaliteit, op 30 juni 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 1 juli 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 17 mei 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die, loco advocaat P. HECTORS, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat J. HENDRIX, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 27 april 1999 en verklaarden zich op 28 april 1999 vluchteling.

1.2. Op 1 juli 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 6 januari 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Op 10 april 2000 werd de bevestigende beslissing echter door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingetrokken.

1.4. Op 16 mei 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen van de minister letterlijk als volgt :

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 21 september 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, met het Georgisch staatsburgerschap en van Yezidi-Koerdische origine, verklaart dat hij reeds sinds maart 1994 werkte voor de krant Agro als reporter. Op 20 december 1998 zou een zekere Givi (leider van Abchazische vluchtelingen die ijverden voor de terugkeer naar Abchasië) betrokkene opgebeld hebben en gezegd hebben dat hij informatie voor hem had. Ze zouden de volgende dag afgesproken hebben, maar Givi zou die dag niet komen opdagen zijn. Ze zouden een nieuwe afspraak gemaakt hebben op 20 januari 1999, maar ook toen kwam Givi niet opdagen. Wel kwam er een vrouw die betrokkene een enveloppe gaf met documenten in die aantoonde dat er wapens werden verkocht door de Russen zowel aan de Georgiërs als aan de Abchasiërs. Dit druiste in tegen de vredesretoriek van de regering en toonde aan dat het nog steeds niet veilig was om terug te keren naar Abchazië en dus wou Givi dit in de publiciteit brengen. Betrokkene zou dit besproken hebben met zijn twee oversten, D. B. en T. C. Deze waren tegen de publicatie van de informatie omdat de documenten kopieën waren. Op 1 of 2 februari 1999 zou betrokkene een ontmoeting gehad hebben met Givi en nog twee andere Abchazen. Betrokkene zou toen gezegd hebben dat hij de originele documenten nodig had alvorens hij dit nieuws kon publiceren. Givi zou betrokkene geld hebben aangeboden en gezegd hebben dat hij hoog geplaatste personen kende. Op 4 maart 1999 zou C. betrokkene bij hem oproepen hebben. Op deze ontmoeting zouden drie mensen van de KGB aanwezig geweest zijn, die betrokkene informatie vroegen in verband met de documenten. Ze wouden contact opnemen met Givi en betrokkene zou gezegd hebben dat ze moesten wachten totdat Givi hem nogmaals contacteerde. Op 9 april 1999 zou Givi nogmaals gebeld hebben met de vraag of het al gepubliceerd was en betrokkene zou gezegd hebben dat hij er niets meer mee te maken wilde hebben en dat hij de documenten aan zijn oversten had gegeven. Givi zou hiervoor zeer boos geworden zijn. Op 10 april 1999 zou de KGB naar betrokkenes huis gekomen zijn en hem meegenomen hebben voor ondervraging. Ze zouden de telefoon van de dag ervoor tussen betrokkene en Givi afgeluisterd hebben en gevraagd hebben waarom hij geen afspraak met Givi had gemaakt. Ze zouden hem geslagen hebben en beledigd hebben een Yezidi te zijn. Betrokkene zou vastgehouden zijn tot 17 april 1999. Ondertussen zou er op 11 april 1999 een huiszoeking geweest zijn in betrokkenes woning. Daarbij zou betrokkenes vrouw gewond zijn geraakt waardoor ze naar het ziekenhuis zou zijn gebracht. Toen betrokkene vrij kwam zei de KGB hem dat hij opnieuw zou moeten proberen een afspraak met Givi te krijgen anders zouden ze betrokkene doden. Betrokkene begreep dat hij van twee kanten gezocht werd. Hij zou naar het ziekenhuis gegaan zijn en zijn vrouw alles verteld hebben.

Betrokkene zou op 20 april 1999 Georgië verlaten hebben samen met zijn vrouw M. F. en diens zoon M. G. (4.850.855) en op 27 april 1999 in België zijn aangekomen. Op 28 april 1999 vroegen ze allen asiel aan in België. Betrokkene is in het bezit van zijn perskaart. Alle andere documenten zouden door de KGB zijn meegenomen na de huiszoeking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er meerdere tegenstrijdigheden zijn tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal). Dit komt de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas niet ten goede. Ten eerste verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij sinds 20 september 1994 bij de krant Agro werkte terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde dat hij sinds maart 1994 daar werkte. Zijn stiefzoon beweerde op Dienst Vreemdelingenzaken echter dat hij twee jaar op Agro heeft gewerkt, hetgeen betekent dat hij in 1996 of 1997 zou zijn begonnen. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat betrokkenes verklaringen over zijn eerste contacten met Givi heel anders luidde op het Commissariaat-generaal dan op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene dat op 20 december 1998 Givi met hem contact opnam en ze een afspraak regelden voor 22 december 1998. Givi zou hem dan gezegd hebben dat hij belangrijke informatie had en ze zouden een afspraak hebben gemaakt voor 23 december 1998 voor de overhandiging van de documenten. Op 23 december 1998 zou betrokkene op de plaats van de afspraak hebben gestaan, maar in plaats van Givi zou een vrouw zijn opgedaagd die hem de documenten zou hebben gegeven. Betrokkene zou over de documenten met zijn hoofdredacteur hebben gepraat, maar deze wou ze niet publiceren. Op 20 januari 1999 zou Givi terug met betrokkene contact

hebben genomen en de volgende dag zouden ze samen bij elkaar zijn gekomen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter iets heel anders, hij beweerde immers dat hij op 20 december 1998 door Givi een eerste maal werd gecontacteerd en dat ze een afspraak maakten voor 21 december 1998, maar dat Givi niet was komen opdagen. Givi zou pas op 20 januari 1999 terug met betrokkene contact hebben opgenomen en diezelfde dag zou hij de documenten van een onbekende vrouw hebben gekregen. Op 1 of 2 februari 1999 zou Givi naar betrokkene hebben gebeld en zouden ze tesamen zijn gekomen.

Bovendien verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de veiligheidsdienst hem in april 1999 zou meegenomen hebben dezelfde dag dat hij een telefoon had gekregen van Givi. Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde hij dat hij op 9 april 1999 een telefoon kreeg van Givi en de dag nadien werd meegenomen door de KGB. Gezien de recente aard van de feiten kan men toch verwachten dat betrokkene een correcte weergave van de feiten kan geven. Betrokkenes stiefzoon verklaarde bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken dat militairen zijn vader kwamen halen en de huiszoeking deden, terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweerde dat het om politieagenten ging die dus tot het ministerie van Binnenlandse Zaken of KGB behoren en niet tot het Ministerie van Defensie zoals betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde.

Gezien bovenstaande elementen is het niet mogelijk om enig geloof te hechten aan betrokkenes vluchtrelaas. De perskaart die betrokkene neerlegde kan aan deze elementen geen afbreuk doen, deze bewijst enkel zijn tewerkstelling bij Agro en niet de problemen die daaruit voortvloeiden.

De kopieën uit Keesings Historisch Archief die betrokkene eveneens neerlegde op het Commissariaat-generaal hebben betrekking op de politieke situatie in Georgië in juli 1997, en hebben geen directe betrekking op betrokkenes problemen. Bovendien dateren die artikels van voor de problemen die betrokkene inroept. Zijn problemen zouden immers pas in december 1998 begonnen zijn.

Op verschillende punten wijkt het verhaal verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken af van de verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan betrokkenes vluchtrelaas. De ontmoeting met Givi is immers de aanleiding van betrokkenes problemen, aangezien er hieraan geen geloof gehecht kan worden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de hieruit vloeiende problemen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 juli 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 21 september 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Hectors Paul.

Betrokkene, met het Georgisch staatsburgerschap, verklaart dat haar man omwille van zijn werk als journalist problemen zou hebben gehad. Op 10 april 1999 zou de KGB betrokkenes echtgenoot hebben meegenomen. Op 11 april 1999 zouden ze opnieuw gekomen zijn om het huis te doorzoeken naar documenten. Ze zouden niet echt gevonden hebben wat ze zochten. Toen zouden ze gezegd hebben dat ze betrokkenes zoon zouden meenemen en ze namen hem bij de arm, deze zou zich beginnen losrukken zijn en betrokkene zou ook tussenbeide hebben willen komen. De

KGB-man zou betrokkene daarbij een duw gegeven hebben waardoor ze zou gevallen zijn en het bewustzijn verloor. Betrokkene zou het bewustzijn weer herwonnen hebben in het ziekenhuis. Daar zou zij een miskraam hebben gehad. Op 17 april 1999 zou haar man (haar) komen bezoeken zijn in het ziekenhuis en zouden ze besloten hebben Georgië (te) verlaten (hebben). Betrokkene zou op 20 april 1999 Georgië verlaten hebben samen met haar man en haar zoon en op 27 april 1999 in België zijn aangekomen. Op 28 april 1999 vroegen ze asiel aan in België. Betrokkene is in het bezit van haar identiteitskaart en een medisch attest.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich in het kader van haar asielrelaas beroept op de problemen die haar man zou hebben gehad. Betrokkenes problemen zijn immers het gevolg van de problemen die haar man zou hebben gehad.

Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag werd besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas is het niet mogelijk om in hoofde van betrokkene een vermoeden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te weerhouden. Ook in het kader van de asielaanvraag van betrokkenes zoon M. G. (O.V. 4.830.855) werd door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing genomen.

Het document dat betrokkene neerlegde in verband met haar miskraam kan hieraan niets veranderen. Het geeft immers niet de reden op waarom dit gebeurd is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 juli 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren".

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2. Overwegende dat de verzoekende partijen in een enig middel aanvoeren dat de berstreden beslissingen gebrekkig zijn gemotiveerd; dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de commissaris-generaal "bijzonder selectief " is bij het vergelijken van het asielrelaas van de eerste verzoekende partij en de stiefzoon (G./A. 93.126/VII-21.896); dat de verzoekende partijen voorhouden de commissaris-generaal volkomen onterecht "struikelt (...) over een aantal verschillen die blijkbaar opduiken tussen de verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen"; dat het, volgens de verzoekende partijen, opmerkelijk zou zijn dat de commissaris-generaal verwijst naar de verklaringen die de stiefzoon heeft afgelegd in verband met de hoedanigheid van de personen die de eerste verzoekende partij arresteerden en een huiszoeking deden; dat de verzoekende partijen ten slotte aanhalen dat het intrekken van de bevestigende beslissing van 6 januari 2000 ten aanzien van de eerste verzoekende partij om daarna een identieke beslissing te nemen, dient aanzien te worden als een schending van behoorlijk bestuur;

Overwegende dat uit de lezing van het middel zou kunnen worden opgemaakt dat de verzoekende partijen de materiële motivering geschonden achten; dat de verzoekende partijen er echter niet in slagen aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze feiten te beoordelen; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de verklaringen van de verzoekende partijen afgeleid heeft dat de asielaanvragen bedrieglijk en kennelijk ongegrond waren; dat van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat meerdere tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partijen ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden, die hoofzakelijk geput werden uit de verklaringen van de eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal (met betrekking tot de ontmoeting met de heer Givi waardoor de problemen zouden ontstaan zijn) en aanvullend uit de verklaringen tussen de eerste verzoekende partij en de stiefzoon, in de bestreden beslissingen werden weergegeven;

Overwegende dat gezien de tweede verzoekende partij haar asielrelaas steunde op de door de eerste verzoekende partij aangehaalde problemen, de commissaris-generaal ook de beslissing tot weigering van verblijf die in haren hoofde werd genomen, bevestigde;

Overwegende dat met betrekking tot de intrekking van de beslissing van 6 januari 2000 kan gesteld worden dat aan de Raad van State geen beginsel bekend is dat inhoudt dat de intrekking van een beslissing impliceert dat nadien geen gelijkaardige

beslissing kan worden genomen door de bevoegde overheid; dat daardoor het aangehaalde beginsel niet word geschonden;

Overwegende dat, gelet op het voorafgaande, dient te worden besloten dat de bestreden beslissingen blijken te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermelden die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissingen blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.